

First published in Great Britain in 2022 by Corvus,
an imprint of Atlantic Books Ltd.

Copyright © Catherine Ryan Howard, 2022

Кетрін Раян Говард

Г 57 Хронометраж [Текст] : роман / Кетрін Раян Говард; переклад з англ. Володимира Куча. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 520 с.

ISBN 978-966-448-263-6

Акторська кар'єра Адель Раферті переживає не найкращі часи. Насправді Адель відчайдушно шукає успішну роль, щоб відвернути увагу від провалу її останнього проекту.

І такий шанс вона отримує. Адель несподівано запрошують замінити провідну актрису в новому психологічному горорі «Остаточний ескіз». Для цього вона їде в Ірландію, у віддалене місце серед густого ялинового лісу.

Але щось їде не так із самого початку. Майже повна ізоляція, дивна поведінка знімальної групи, уривки розмов навколо знімального майданчика, з яких стає зрозуміло, що Адель розповіли не всю історію... Та коли химерне перетворюється на жахливе, чи буде в Адель час і можливість утекти? Чи вона застрягла у віддаленій хатині посеред дикої природи — ідеальній обстановці для фільму жахів — і хтось явно ховається довкола?

УДК 82.152.1-31

Книгу видано за підтримки Literature Ireland

- © Кетрін Раян Говард, текст, 2022
- © Володимир Куча, переклад, 2024
- © Вікторія Кучма, обкладинка, 2024
- © Видавництво Старого Лева, українське видання, 2024

ISBN 978-966-448-263-6 (укр.)

ISBN 978-1-83895-167-2 (англ.)

Усі права застережено

Дорога вузька, її краї кришаться, наче програють у дво-
бої з натиском лісосмуги.

Донал напружено кермує. Хватка міцна, спина пря-
ма, наче шомпол, очі втуплені в дорожнє покриття,
освітлене променями передніх фар. Орендоване авто —
семимісне Volvo, яке, коли він уперше його побачив,
змусило застановитися, а коли зрозумів, що в нього по-
трібно підійматися, — нервово спитніти. За все життя
Донал кермував тільки своїми вживаними Nissan Micra
й лише у межах міст чи між містами, на рівних, добре
освітлених дорогах. Це авто значно більше й потужні-
ше, а ця дорога — по суті, гостинець з амбіціями.

Він відчуває, як поверхня під колесами м'яко піді-
ймається. Дорога прорізає непроглядний похмурий ліс,
що поступово згущується темрявою навколо автомобі-
ля. Донал розуміє, що вже по шостій захмареного січне-
вого вечора, але відчувається, наче ліс поглинає світло,
засмоктує його, заковтує цілком.

Живиться ним.

— Так моторошно тут, — каже він.

Стів, сидючи в пасажирському кріслі, шморгає носом
і відповідає:

— Ну, в цьому ж і вся ідея? — тоном, який безмовно додає «придурок, чи що» наприкінці речення.

Обличчя в Донала паленіє.

Він уже й так урізав свої цілі з «виконати настільки неймовірну роботу, що ви зі Стівом Дейдом скріпите стосунки багаторічним професійним партнерством, кульмінацією якого стане ваша поява на сцені театру “Долбі” з парочкою маленьких золотих дяпчиків» до «не втратити роботи ще перед початком зйомок». Доналу ніколи раніше не доводилося бути другим режисером. Навіть нічого близького до того, якщо не зважати на слово «другий». Його останньою посадою було щось на дрібку серйозніше за рецепціоніста-попихача в кастинговому агентстві. Потрапити на проєкт як другий режисер у Стіва Дейда — це дивовижна усмішка фортуни, тож Донал *не може* дозволити собі проколотися.

Проблема в тому, що він дуже добре це усвідомлює і, відколи прибув на локацію, відчувається клубком гострого занепокоєння. Він лише сподівається, що, коли завтра почнеться знімальний процес, виконуватиме свою роботу краще, ніж зав'язуватиме розмови.

— Така дурна трата часу, — каже Стів. — Їх там, певно, і нема навіть.

---

* *Dolby Theatre* — концертний зал у Голлівуді, що відкрився 2001 року й відтоді є місцем проведення церемонії вручення кінопремії «Оскар». — Тут і далі примітки перекладача.

— Можемо залишити записку.

— А ми хіба не можемо просто запискою й обійтися?

— Джоанна попросила, щоб ми з ними поговорили, — відказує Донал, — із ввічливості. Щоб ти поговорив.

Джоанна — власниця «Кедрової хатки», їхньої локації, а також того дрібнішого будиночка, «Кедрової вартівні». Стів відмовився витратити гроші на бронювання ще й вартівні, тож так вони тут і впинилися, на шляху до людей з *Airbnb*, які таки забронювали її на ці вихідні перед зйомками.

Стів охкає, наче підліток, якому щойно наказали йти виконувати домашнє завдання.

— Що вони там узагалі забули?

— У них якесь маленьке святкування, — каже Донал. — Забронювали будиночок в останню хвилину.

— Хто бронює будинок у такому місці в січні? Чекай, — Стів обертається в сидінні й дивиться на дорогу позаду. — Ти не пропустив поворот? Вона казала, що від одних воріт до інших — півтора кілометра. Ми мали б... Он!

Цей вигук збігається з тим, як він викидає руку Доналові до обличчя, щоб показати щось із боку водійського сидіння, чим блокує видимість і змушує того панічно вгатити по педалі гальм.

Автомобіль вищить і сіпається від різкої зупинки, що штовхає обох чоловіків уперед на паски безпеки, а тоді знову назад.

— Чоловіче, — промовляє Стів. — Якого дідька?

Донал бурмоче щось на знак вибачення, хоч це й, очевидно, провина Стіва, а тоді дивиться, куди той указував.

Права передня фара вихоплює пофарбовану вручну й облущену дерев'яну табличку, прибиту до стовбура дерева скраю дороги: «Кедрова вартівня», над чорною стрілкою. У темені попереду Доналові ледве вдається розгледіти, що стрілка вказує на пару кованих залізних воріт, які висять між двома кам'яними колонами. Одна половина брами прочинена, запрошує їх повернути на щось подібне до ґрунтової дороги поміж дерев, яка відразу розчиняється в щільному чорнильному мороці.

— Кедрова, — глузує Стів. — Хто таке придумав? Хіба це не ті дерева, що на Різдво ставлять?

— То ялинки, — відповідає Донал. — Та й, може, вони фанати U2. — Він обертається й бачить, що Стів лупає на нього порожнім поглядом. — Боно виріс на вулиці Кедровій. У Гласневіні. У них ще композиція така є. На «Піснях невинності».

Порожнеча обертається на здуміння, тож Донал прокашлюється й повертає голову знов до воріт, сподіваючись, що темінь в авто приховає його розпашілі щоки. Йому варто просто припинити розмовляти зі Стівом. Стати німим. Спинити дурість, яка, певно, постійно ллється йому з рота у присутності цього чоловіка.

— Ну то поїхали, — каже Стів, указуючи пальцем. — Вперед.

Донал приглядається до вузького проїзду.

— Може, краще вийти й відчинити другу половину брами?

— Не мели дурні. Там купа місця.

— Точно? Не думаю, що...

— Бляха, ми ж не автобусом якимсь в'їжджаємо.

Не автобусом, так, але проріха від однієї прочиненої половини брами здається не настільки широкою, як авто, яким Донал, власне, кермує.

Він закушує губу, щоб не бовкнути нічого вголос, і опускає вікно з вутлюю надією, що це йому якось допоможе розгледіти щось у цій темряві. Донал міняє педаль гальм на педаль газу й починає обертати кермо, долоня по якому злегка ковзає від вологи власного поту. Він непевно заводить авто в проріху, сантиметр за сантиметром, заледве дихаючи, із жахом очікуючи на страхітний звук подряпини.

Коли Донал бачить, що зад машини минув другу, зачинену половину брами, м'язи з теплим полегшенням розслабляються і він випадково з таким же полегшенням зітхає.

— Все нормально, бабу, — коментує Стів.

За воротами справді ґрунтова дорога — вужча, ніж та, яку вони щойно покинули, поцяткована несподіваними горбками й заповненими водою вибоїнами. Ходова частина підскакує на кожному й кожній, а Донал у ритмі з нею здригається. Важить кожнісінький цент цієї зйомки, — бо їх геть не багато, — тож вони, звісно, вибрали для авто найдешевше страхування, поліс, за

яким, мабуть, будь-яке пошкодження доведеться оплачувати зі своєї кишені.

— Така дурня, — каже Стів. — Вони навіть нічого не почують. Звідси точно.

Аж тут, наче за сигналом, дещо чується: високий, по-тойбічний вереск, від якого аж мошонка підіймається. Гучний, дедалі гучніший, бо те, що його видає, наближається просто до них.

На дорозі попереду виникає пара вогнисто-червоних задніх фар. Але то не фари, це не можуть бути фари, бо вони зависоко над землею.

Не фари, а очі. Світяться червоним, посеред двох гігантських крил.

На чомусь, що *летить*.

З високою швидкістю.

Просто на них.

На лобове скло.

Вереск стає якимсь роз'ятреним, гортанним, нагадує Доналові про демонів, що їх проганяють із білявих дітей з мертвими очима у фільмах жахів сімдесятих, які йому бракує моці дивитися. Він тисне на гальма, водночас чуючи, як Стів промовляє: «Що за...» — а після того вереск досягає критичної точки, від чого барабанні перетинки Донала бринять болем, і далі він уже й сам лементує, а тоді чується *свист*, коли це... ця *штука*, велика, чорна й оперена *штука* з парюю вогнисто-червоних очей проноситься повз них над автомобілем і зникає в нічній темряві.

Тиша.

Абсолютна тиша. Так наче темрява навколо них затамувала подих.

Донал також затамував, *тримав* затамованим надто довго й нездорово, тож тепер починає хапати ротом повітря, заковтувати його повні легені, кашляти, але водночас намагається цього *не* робити, бо в принципі пошився в дурні й замалим не розбив авто та ледве не обмочився через якусь сову.

Сову.

Яка, летячи прямо на їхні фари, виглядала напрочуд великою і, здається, мала — чи то мав, якщо то був пугач, — червоні очі.

— Якого дідька? — видихає Стівен. — Це що щойно було?

— Сова, — Донал думає, що цим словом спокутує свою помилку. Він зреагував так, наче на них летіло якесь чудовисько, але тепер усвідомив помилковість свого сприйняття й може запропонувати обґрунтоване пояснення. — Сипухи крапчасті видають такі дивні пискливі звуки. Насправді це одне з пояснень існування банші. Сипухи й лисиці. Лисиці, особливо о цій порі року. Коли готові до спарювання, вони виють, але завивання схожі на людські. Ну, майже людські. От що насправді люди чули...

— Лисиці не літають, — гаркає Стів, — а оце завелике було, як для сови. Ти що, не бачив, яке воно *здоровенне*?

— Так, але тут суть лише в перспективі. Вона виглядала більшою, бо летіла просто на нас.